

РЕШЕНИЕ

№ 1557

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20211110216889 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН

Образувано е по жалба от „Х. К.“ АД, ЕИК №№№№№, представлявано от М. Р. С. – изпълнителен директор чрез неговия упълномощен процесуален представител – адв. Ц.Ф. от АК-Хасково срещу наказателно постановление № 38-124/02.11.2021 г., издадено от П. К. Т. – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП, обн. в ДВ бр. 27 от 27.03.2018 г./ на търговското дружество е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000,00 /пет хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на дружеството-въззивник, както и за некоректно приложение на материалния закон. В условията на евентуалност са наведени доводи за маловажност на процесния случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Отправена е молба за цялостна отмяна на оспореното наказателно

постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адв. Ц.Ф., с пълномощно по делото, която поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Претендират се разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от М. А. - юрист, с приложено пълномощно, която оспорва жалбата и пледира за пълна доказаност на неизпълненото правно задължение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. Отправена е молба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят „Х. К.“ АД, ЕИК №№№№№№ е финансова институция по смисъла на Закона за кредитните институции и като се такъв се явява задължено лице по чл. 4, т. 3 ЗМИП.

Със заповед рег. № ФР-9-30/04.03.2021 г. на директора на САД „Финансово разузнаване“ ДАНС е разпоредено извършването на проверка на търговско дружество „Х. К.“ АД с цел установяване изпълнението на задълженията на финансовата институция, съгл. изискванията на ЗМИП в периода 01.01.2020 г. – 28.02.2021 г.

В хода на проверката е установено, че на 18.06.2021 г. в гр. София,

чрез официалната интернет страница на дружеството-въззивник, е сключен индивидуален договор за потребителски кредит „Х. К. безкрай“ с № 2020061800643 между „Х. К.“ АД - кредитор и С. Р. В. Х., ЕГН №№№№ – кредитополучател, представляван от пълномощника си – адв. А. Ф. от АК-Пловдив, от който момент между страните е възникнало делово взаимоотношение по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП.

Служителите на ДАНС констатирани, че във връзка с необходимостта от идентификация на кредитополучателя С. Х. дружеството не е снело копие от официалния му документ за самоличност, преди установяване на делови взаимоотношения.

Резултатите от проверката били обективирани в констативен протокол с рег. № ФР-10-5042/11.08.2021 г., като препис от него е връчен на изпълнителния директор на търговското дружество М. С. на същата дата.

С акт за установяване на административно нарушение № ФР-10-5047/11.08.2021 г., съставен от М. Г. М. – експерт в отдел „Контрол върху задължените лица“ при ДАНС и в присъствието на Р. А. Т. – свидетел при установяване на нарушението и Г. К. М. – свидетел при съставянето на акта е констатирано, че на 18.06.2020 г. в гр. София, в качеството си на задължено лице по чл. 4, т. 3 ЗМИП, жалбоподателят „Х. К.“ АД не е идентифицирало С. Р. В. Х. – кредитополучател по договор за потребителски кредит „Х. К. безкрай“ с № 2020061800643, сключен посредством интернет страницата на кредитната институция, чрез представяне на копие на официален документ за самоличност, преди установяване на делови взаимоотношения.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП, като след съставянето му препис е връчен на представляващия дружеството-въззивник.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 38-124/02.11.2021 г. от П. К. Т. – председател на ДАНС, с което на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на търговско дружество „Х. К.“ АД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000,00 /пет хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

Препис от НП е връчен на представляващия дружеството-жалбоподател на 10.11.2021 г., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана пред наказващия орган на 17.11.2021 г., видно от поставения печат върху нея.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля М.М. детерминираните в акта фактически положения бяха доказани по категоричен и безспорен начин. Показанията на актосъставителя са логични, последователни и вътрешно балансирани, като същите кореспондират по едноточен начин с приложените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, което пък обезпредметява тяхното задълбочено аналитично обсъждане. Нещо повече – между страните не се спори по фактите, а единствено досежно приложимите процесуален и материален закон.

От цялостния анализ на инкорпорирания по делото доказателствен материал за този съдебен състав не съществува съмнение относно факта на неизпълненото правно задължение, времето, мястото, неговия механизъм и отговорното за констатираното противоправно бездействие юридическо лице.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен

служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от представените писмени доказателства, относими към назначаването, респективно за встъпването в длъжност на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка несъответно на обективната реалност е твърдението в жалбата за нарушаване на разпоредба на чл. 40 ЗАНН. Една от основните гаранции за законосъобразното упражняване на правомощията на актосъставителя, предвидени в процесуалния административен закон, е изискването актът да бъде съставен в присъствието на свидетели и да е подписан от същите /арг. от чл. 40, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 ЗАНН/. Функциите на свидетелите са да съдействат на актосъставителя да установи обективната истина, да следят за достоверното отразяване на фактическите обстоятелства, при които е извършено твърдяното административно нарушение и да бъдат източник на гласни доказателствени средства по разследване на спорните обстоятелства от наказващия орган, както и в производството по оспорване на издаденото НП пред съда.

Съгласно чл. 40, ал. 1 и 3 ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. При липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в

тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Следователно двама свидетели са необходими при съставянето на акта винаги, когато няма свидетели присъствали лично при извършване, респективно установяване на нарушението или пък тяхното участие е невъзможно. В тази връзка, от приложената по делото заповед рег. № ФР-9-30/04.03.2021 г. на директора на САД „Финансово разузнаване“ ДАНС е видно, че е била сформирана група за извършване на проверка на кредитната институция, в чийто състав влиза и отразеният в АУАН свидетел – Р. Т.. При това положение, след като свидетелят Т. е бил част от проверяващия екип, то посоченото лице е взело участие при установяване на твърдяното нарушение, а не единствено при съставянето на акта. Ето защо, полагането на подпис в АУАН и от страна на служителя Г. М. – в качеството на свидетел при неговото съставяне по никакъв начин не рефлектира върху законосъобразността му, а напротив – представлява допълнителна гаранция относно достоверното отразяване на твърдените фактически положения.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 6-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 5-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на имуществената на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Имуществената отговорност на въззивника „Х. К.“ АД е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП, като на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000,00 /пет хиляди/ лева.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че на 18.06.2020 г. в гр. София, в качеството си на задължено лице по чл. 4, т. 3 ЗМИП, жалбоподателят „Х. К.“ АД не е идентифицирало С. Р. В. Х. –

кредитополучател по договор за потребителски кредит „Х. К. безкрай“ с № 2020061800643, сключен посредством интернет страницата на кредитната институция, чрез представяне на копие на официален документ за самоличност, преди установяване на делови взаимоотношения. С демонстрираното противоправно бездействие въззивникът не е изпълнил правното си задължение по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП, където е ситуирано изискването за прилагане на мерките за комплексна проверка, в частност идентификация на физическите лица чрез представяне на копие на официален документ за самоличност, преди установяване на делови взаимоотношения, в случаите, когато подлежащото на идентификация физическо лице не присъства.

Този съдебен състав не споделя изложената в жалбата трактовка, че доколкото процесният договор за кредит е бил сключен чрез пълномощник, то идентификацията на кредитополучателя С. Р. В. Х. е била потвърдена от друго задължено лице, с което са изпълнени изискванията на чл 55, ал. 1, т. 2 ЗМИП. Както уместно отбелязва процесуалният представител на наказващия орган – М. А. на етапа на съдебното следствие, потвърждението на идентификацията от друго задължено лице по чл. 4 ЗМИП е предвидено от законодателя като способ за проверка на вече събраните идентификационни данни по чл. 52-54 ЗМИП, но същият не би могъл да се използва като сурогат на първоначалната идентификация, в частност на изискването за представяне на копие от официалния документ за самоличност на клиента.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, която препраща пряко към визираното в разпоредбата на чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП правно задължение. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на въззивника е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата /арг. от чл. 83 ЗАНН/.

По отношение на наложената “имуществена санкция” в размер на 5 000,00 /пет хиляди/ лева, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя санкция при първо нарушение за лица по чл. 4, т. 3 ЗМИП в разпоредбата на чл. 116, ал. 1, т. 3 от посочения нормативен акт е относително определена в границата от 5000,00 лв. до 50 000,00 лв. В конкретния случай административнонаказващият орган добросъвестно е преценил обуславящите отговорността обстоятелства и обосновано е наложил санкция в предвидения от закона минимален размер, отчитайки липсата на отегчаващи факти. Ето защо, определеното наказание не е явно несправедливо, пропорционално е на извършеното нарушение, като същото е от естество да изпълни и легитимните цели на санкцията по чл. 12 ЗАНН. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН /приложима по аналогия на закона/: *“Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба (имуществена санкция б.м.)...”*, поради което е юридически невъзможно същата да бъде индивидуализирана под фиксирания в закона минимум.

Липсват и основания за третиране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова** преценката на административнонаказващия орган за „маловажност” на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Безспорно визираният нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК “маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление /административно

нарушение, б.м./ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност, б.м./ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение, б.м./ от съответния вид”. В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Не е налице и третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно “други смекчаващи обстоятелства”, които да редуцират степента на обществена вредност на деянието съпоставима с нарушенията от същия вид. В тази връзка, принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП не се изисква настъпването на вредни последици, но макар и формално по своята конструкция, неизпълнението на посоченото правно задължение не разкрива формална по степен обществена опасност, доколкото не се отличава съществено от нарушенията от посочения вид и имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с необходимостта от прилагане на мерките за превенция за използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Твърденията в жалбата, че са налице „многобройни смекчаващи обстоятелства“ не съответства на обективната действителност, като в случая отсъстват фактически данни дори и за последващо изпълнение на визираното правно задължение.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството-жалбоподател е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе служебно по извършените от страните разnosки. Предвид

изхода на делото, отчитайки степента на неговата фактическа и правна сложност, обема на доказателствения материал, отправените множество възражения в жалбата, наложили тяхното обсъждане, както и осъщественото процесуално представителство на въззиваемата страна пред СРС, на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, дружеството-жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на ДАНС юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 9 във вр. с ал. 2, т. 5 ЗАНН,
Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № 38-124/02.11.2021 г., издадено от П. К. Т. – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП, обн. в ДВ бр. 27 от 27.03.2018 г./ на търговско дружество „Х. К.“ АД, ЕИК №№№№№, представлявано от М. Р. С. – изпълнителен директор е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000,00 /пет хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 53, ал. 7 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 3 във вр. с ал. 1 ЗАНН, търговско дружество „Х. К.“ АД, ЕИК №№№№№ да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____